

Pepènget-Pepènget Sing Padha Jejeré - Nomer Lima

Pambabaripun Sang Singa saking Talèr Yehuda: Mangrêtosî Pamedharing Pungkasan saking Kontroversi Ageng

Jeff Pippenger

2023-08-08

Ing wacana sing isih kita rembug, kang maringi katrangan bab Kristus minangka malaékat ing Wahyu sepuluh kang tumurun, Kristus minangka malaékat kang gagah nglambangaké “perangan kang Panjenengané tindakaké ing adegan-adegan pungkasan saka pasulayan gedhé karo Iblis.” “Posisi” kang dijupuk Kristus nalika Panjenengané ndhatengaké sikil tengené ana ing segara lan sikil kiwa ana ing dharatan “nedahaké kakuwasan lan wewenang-Né kang paling luhur tumrap saindenging bumi.” Nalika Kristus sesambat “kanthi swara sora,” Panjenengané “sesambat” “kaya nalika singa nggero.”

Kristus bakal nglairake kakuwasané kang Mahakwasa ana ing “adegan-adegan panutup saka pepanggihan gedhé” lan nalika Kristus nglairake kakuwasané kang Mahakwasa, Panjenengané nindakaké mangkono minangka Singa saka taler Yehuda.

“Sang Juru Slamet kaaturake ana ing ngarsané Yohanes nganggo pralambang ‘Singa saka taler Yéhuda’ lan ‘cempen kaya wis kasembelih.’ Wahyu 5:5, 6. Pralambang-pralambang iki nglambangaké paseduluraning kakuwatan kang Mahakwasa lan katresnan kang gelem ngurbanaké dhiri. Singa saka Yéhuda, kang nggegirisi tumrap para panampik sih-rahmat-Né, bakal dadi Cempening Allah tumrap wong-wong kang manut lan setya.”
Kisah Para Rasul, 589.

Panampakané Kristus minangka Singa saka taler Yehuda nekanaké pakaryanipun ing sajroning nutup lan mbukak segelé ramalan Kitab Suci, miturut wektu ilahi Panjenengané. Pas sadurungé mangsaning pacobaning manungsa katutup, nalika “wektuné wis cedhak” bakal ana pambukakan segel sawijining kayektèn mligi saka Kitab Suci kang mratelakaké “prekara-prekara kang enggal kudu kalakon.”

Pamedharé Gusti Yesus Kristus, kang diparingaké déning Allah marang Panjenengané, supaya Panjenengané nduduhaké marang para abdiné prakara-prakara kang enggal bakal kalakon; lan Panjenengané ngutus lan mratandhanaké iku lumantar malaékaté marang abdiné, Yokanan: kang wus maringi paseksi bab pangandikané Allah, lan bab paseksiné Gusti Yesus Kristus, sarta bab samubarang kang wus didelengé. Begja wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokaké tembung-tembunging wangsit iki, sarta netepi prakara-prakara kang katulis ana ing jeroné; awit wektuné wus cedhak. Wahyu 1:1-3.

Nalika “wektu” kang “wis caket” iku satemene tekan ing sajarahé manungsa, ana berkah kang diumumaké tumrap wong-wong kang maca, ngrungokaké, “lan netepi samubarang kang katulis ana ing jeroné.” Pesen mirunggan iki minangka pesen kang kaiket déning wektu

lan mung bisa dingertèni nalika “wektu wis caket.” Mulané—ing wektu iku, lan dudu sadurungé—wong-wong bakal bisa maca, ngrungokaké, “lan netepi samubarang kang katulis” ana ing kitab Wahyu. Nalika “wektu wis caket,” berkah kang diumumaké tumrap wong-wong kang “maca”, “ngrungokaké” “lan netepi samubarang kang katulis ana ing jeroné” iku sejajar karo kabukaké kitab Daniel nalika “wektu wekasan.”

Nanging kowe, he Daniel, tutupen pangandika iku lan segelen kitab iku, nganti tekan ing mangsa wekasaning jaman: akèh wong bakal mrana-mrene, lan kawruh bakal saya nambah. Daniel 12:4.

“Akèh” sing padha mlayu “mrana-mrene,” (kang nggambarake panaliten marang Sabdaning Allah) nindakaké mangkono ing “wektu wekasan” nalika “tembung-tembung” kang wis “katutup” ing “kitab” Daniel kabukak segelé. Nanging ana golongan prawan liyané kang mlayu mrana-mrene sawisé angger-angger dina Minggu ing Amerika Serikat.

Lah, bakal tumeka dina-dina, mangkono pangandikané Pangéran Allah, yèn Ingsun bakal ngirid paceklik ing tanah iki, dudu paceklik roti, lan dudu ngelak marga saka kurang banyu, nanging paceklik krungu pangandikané Pangéran: Lan wong-wong bakal mlaku nglambrang saka segara tekan segara, lan saka sisih lor nganti tekan sisih wétan, bakal mrana-mréné nggolèki pangandikané Pangéran, nanging ora bakal nemu. Ing dina kuwi para prawan ayu lan para nom-noman bakal semaput merga ngelak. Wong-wong kang sumpah demi dosané Samaria, lan matur, Allahmu, hé Dan, iku gesang; lan, Laku-tatanané Beersheba iku gesang; iya wong-wong iku bakal tiba, lan ora bakal tangi menèh ing salawas-lawasé. Amos 8:11–14.

Dosané Samaria iku dosa kang dipralambangaké déning Ahab lan Izebel, Ahab makili Amérika Sarékat lan Izebel makili gréja Katulik. Izebel, Ahab, lan para nabi palsu ing pasrawungan karo Élia ing Gunung Karmèl mratandhani pralambanging hukum Minggu. Ing pasrawungan mau ana rong golongan nabi najis, yaiku para nabi Baal lan para imam ing grove. Baal iku salah siji déwa kang disembah; déné kang sijiné manèh kang disembah ing grove yaiku Asytarot. Baal iku déwa lanang lan Asytarot iku déwi wadon. Bareng dadi siji, déwa lanang iku nggambaraké nagara lan sing wadon nggambaraké gréja.

Déwa sing diadegaké ing Dan iku diadegaké déning Yerobeam, ratu pisanan Samaria, kang ngedegaké anak sapi emas ing Bètèl lan uga ing Dan. Bètèl tegesé griyaning Allah lan Dan tegesé paukuman, lan bebarengan loro iku makili gandhènganing gréja lan nagara, kang kelakon ing Amérika Sarékat sadurungé ditetepaké pamaksaning pangreksan dina Minggu. Loro anak sapi emas iku kagambaraké déning anak sapi emasé Harun.

Pedhet iku kéwan lan reca emas iku gambar, mulané pedhet emasé Harun lan uga loro pedhet emasé Yerobeam makili gabungan gréja lan nagara kang dumadi pas sadurungé panrapan ukum Minggu ing Amérika Sarékat. Ing prakaran Yerobeam, kutha loro mau maringi paseksèn kapindho tumrap pralambang gabungan gréja lan nagara, kang ing kitab Wahyu ditegesi minangka gambaré kéwan mau.

Tatacarané Beersheba nglambangaké prejanjiané Abraham. Panyebutan kapisan saka jeneng “Beersheba” ana ing Purwaning Dumadi pasal rong puluh siji, yaiku sawijining pérangan Kitab Suci kang dienggo déning rasul Paulus kanggo nglawan wong-wong ing jamane kang ngandharaké yèn manungsa kudu tetep netepi angger-angger upacara lan tetak supaya bisa kapitulungan rahayu. Paulus migunakaké pérangan Kitab Suci ing panggonan panyebutan kapisan Beersheba dumunung. Panjenengané migunakaké sajarah iku kanggo mbabar loro prejanjian kang béda lan saling kosok balèn ing sajroning carita sing padha. Paulus migunakaké putrané batur wadon (Ismael) kanggo makili sawijining prejanjian kang adhedhasar kakuwatan manungsa, lan mbandhingaké Ismael karo Ishak, kang dienggo makili sawijining prejanjian kang adhedhasar kakuwataning Allah. Pérangan Kitab Suci iki minangka kaping pisan Beersheba kasebut, lan ing sajarah sabanjuré Paulus migunakaké sajarah iku kanggo njlentrehaké sawijining kaanan ing sajarah pribadiné kang wis dilambangaké ana ing sajarah Kitab Suci. Paulus pracaya lan mulang yèn sajarah Kitab Suci mbalèni dhiri.

Sanadyan Paulus migunakaké pérangan iki saka Purwaning Dumadi kaping selikur kanggo nggambaraké loro prejanjian sing saling kosok balèn, ing pérangan iku ana loro prejanjian sing dipundamel déning Allah karo Abraham, nanging dudu loro prejanjian kang dipundudut déning Paulus saka carita kasebut. Ing pérangan iku Allah malih njanjèkaké bakal netepi prasetyané kanggo ndadèkaké Abraham dadi bapa saka akèh bangsa lumantar Ishak, lan Panjenengané uga njanjèkaké yèn Panjenengané bakal ndadèkaké Ismael dadi bapa saka sawijining bangsa gedhé. Siji pérangan Kitab Suci, kapacak ana papat prejanjian, lan iku pisanan kaliné Bersyeba kasebat ing Kitab Suci.

Mulane Sarah banjur ngandika marang Abraham, “Buronana abdi wadon iki sarta anaké; awit anaké abdi wadon iki ora bakal dadi ahli waris bebarengan karo anakku, yaiku karo Iskak.” Prakara iku banget nglarani ing pangrasané Abraham marga saka anaké. Nanging Gusti Allah ngandika marang Abraham, “Aja nganti prakara iku nglarani ing pangrasamu marga saka bocah iku lan marga saka abdi wadonmu; ing samubarang kang wis diucapaké Sarah marang kowé, rungokna swarané; awit lumantar Iskak turunmu bakal sinebut. Lan uga anaké abdi wadon iku bakal Dakdadèkaké sawijining bangsa, awit dhèwèké iku turunmu.” Abraham banjur tangi ésuk-ésuk banget, njupuk roti lan sakantong banyu, banjur diparingaké marang Hagar, disangga ing pundhaké, bebarengan karo bocah mau, lan diusir lunga; Hagar banjur mangkat lan kesasar ana ing ara-ara samun ing Bersyeba. Purwaning Dumadi 21:10–14.

Beersheba nggambarake prejanjiané Abraham. Ing bab sing padha iku, Abraham uga nganakaké prejanjian karo Abimelekh.

Lan ing wektu iku kadadéan, Abimelekh lan Pikhòl, pangéranipun para bala tentarane, padha ngandika marang Abraham, mangkéné: Allah nunggil karo kowé sajroning samubarang kang koklakoni; mulané saiki supataha marang aku ana ing kéné demi Allah, yèn kowé ora bakal tumindak cidra marang aku, utawa marang anakku, utawa marang putuné anakku; nanging miturut kabecikan kang wus daklakoni marang kowé,

iya mangkono uga kang bakal koklakoni marang aku lan marang nagara panggonanmu numpang. Lan Abraham ngandika, Aku bakal supata.

Lan Abraham ngaturaké pangrémbág marang Abimelekh marga saka sawijining sumur banyu, kang wus direbut kanthi kekerasan déning para abdiné Abimelekh. Tumuli Abimelekh ngandika, “Kawula boten sumerep sinten ingkang sampun nindakaken prekawis punika; panjenengan ugi boten ngandhani kawula, lan kawula ugi dereng nate mireng prakawis punika kejawi dinten punika.”

Lan Abraham mundhut wedhus lan sapi, banjur diparingake marang Abimelekh; lan wong loro mau padha damel prajanjian. Lan Abraham misahake pitu cempé wadon saka pepanthané. Lan Abimelekh ngandika marang Abraham, “Apa tegesé pitu cempé wadon iki sing kokpisahake piyambak?”

Panjenengané banjur ngandika, “Pitu cempé wedhus wadon iki kudu kok tampa saka tanganku, supaya iku dadi paseksi tumrap Aku, yèn aku kang ngedhuk sumur iki.” Mulané panggonan iku dijenengi Bersyeba, amarga ana ing kono wong loro mau padha sumpah. Mangkono padha gawé prejanjian ing Bersyeba; banjur Abimelekh jumeneng, mangkono uga Fikol, panggedhé balané, banjur padha bali menyang tanahé wong Filistin. Lan Abraham nandur sawijining alas cilik ing Bersyeba, sarta ana ing kono nyebut asmané Pangéran, Allah kang langgeng.

Lan Abraham manggon minangka wong neneka ing tanahé wong Filistin nganti pirang-pirang dina. Purwaning Dumadi 21:22–34.

Beersheba iku pralambanging prejanjiané Allah kaliyan Abraham. Ana sawetara riwayat prejanjian kang katandhani ana ing Kitab Suci, kang nyambungaké Beersheba kaliyan prejanjiané Abraham. “Beer” tegesé sumur lan “sheba” tegesé “pitu.” Sheba iku tembung Ibrani kang padha karo tembung sing diterjemahaké dadi “ping pitu” kang kanthi bener dipunmangertosi déning William Miller minangka makili wangsit bab rong ewu limang atus rong puluh taun ing Imamat rong puluh nem. Iku minangka “wangsit wektu” kang pisanan banget kang ditemokaké déning dhèwèké, lan iku uga bebener dhasar kang kapisan disingkiraké ing taun 1863. Ing pethikan pangandikan ing ngendi tembung “sheba” diterjemahaké dadi “ping pitu” ing patang ayat kang béda, paukumané Allah kang dipralambangaké déning “ping pitu” iku sinebut “padudoné prejanjian-Ku.”

Mulane Aku iya bakal lumaku nalisir marang kowé, lan bakal ngukum kowé maneh kaping pitu marga saka dosa-dosamu. Lan Aku bakal ndhatengaké pedhang marang kowé, kang bakal males pamaréntahaning prejanjian-Ku; lan nalika kowé padha kaklumpuk ana ing njero kutha-kuthamu, Aku bakal ngutus pageblug ana ing antaramu; lan kowé bakal kaulungaké menyang ing tangané mungsuh. Leviticus 26:24, 25.

Tembung sing diterjemahaké dadi “pitu kaping” lan nggambaraké “pasulayan” ing prejanjiané Allah ing Imamat rong puluh nem, yaiku “sheba” ing tembung Beersheba, uga diterjemahaké kaping pindho ing kitab Daniel: sapisan dadi “sumpah” kang katulis ana ing angger-anggeré Musa lan sapisan manèh dadi “ipat-ipat.” Loro-loroné, yaiku “sumpah” lan

“ipad-ipad,” diterjemahaké saka tembung “sheba,” awit tembung iku ora mung tegesé ‘pitu,’ nanging uga ngemu gagasan bab sawijining prejanjian utawa “sumpah” kang manawa dilanggar bakal nuwuhaké “ipad-ipad.”

Inggih, sakèhè Israèl wus padha nerak angger-angger Paduka, malah kanthi mbléngér lunga, supaya ora ngrungokaké swanten Paduka; mulané paukuman iku katibakaké marang aku kabèh, uga sumpah kang katulis ana ing angger-anggeré Musa, abdiné Gusti Allah, awit aku kabèh wus padha dosa marang Panjenengané. Daniel 9:11.

Tembung “sheba” utawa pitu, kang nggambarake pitu cempé wedhus sing kaunjukaké ana ing sawijining sumur ing Bersyeba, iku nglambangaké prejanjian. Lan prejanjiané Allah utawa supatané Panjenengané nyatakaké yèn wong sing mituhu urip, lan wong sing ora mituhu mati.

Bersyeba nglambangaké prejanjian sing katuduhaké déning pracayané Abraham. Mulané, nalika “para prawan ayu” ing Amos wolung, sing uga “para prawan gemblung” ing Matius rong puluh lima, sing uga “wong-wong duraka” ing Daniel rolas padha sumpah “marga saka dosané Samaria,” iku padha ngiket kasetyan marang tandhané Izebel (kapapaan) sing wis laku jina karo Akhab (Perserikatan Bangsa-Bangsa) lan sing mrentah ing sadhuwuré reca kéwan galak mau (Amerika Serikat).

Nalika “prawan-prawan ayu” sing padha iku ngucap, “Allahmu, hé Dan, gesang,” wong-wong mau lagi sujud marang reca emas awujud pedhèt, kaya kang wis kasaksèkaké déning loro seksi (Harun lan Yerobeam). Pedhèt emas iku nglambangaké gambaring kéwan galak, yaiku gabungan antarané gréja lan nagara.

Nalika para prawan sing padha iku ngakoni manawa “dalan”é Bersyeba “urip,” tembung “dalan” iku tegesé “cara.” Iki tembung sing padha banget kang dienggo kanggo nandhani “dalan-dalan” saka “lurung-lurung kuna” ing Yeremia 6:16. Para prawan iku ngandika manawa sanadyan padha wis sujud marang reca kéwan mau lan nampa tandha panguwasané, nanging isih dadi anak-anak Abraham. Kanthi bingung lan kesusu padha mlayu mrana-mrene ing Sabdaning Allah nggoleki piwulang kang dilambangaké déning “wétan” lan “lor” sarta saka “segara tekan segara,” lan isih ngakoni dadi Adventis Dina Kapitu, nanging wis kasep.

Nanging pawarta saka wetan lan saka lor bakal nggentaraké dhèwèké; mulané dhèwèké bakal maju kanthi nepsu gedhé kanggo numpes lan ngrampungni pati akèh wong. Lan dhèwèké bakal ngedegaké kémah-kémah kratoné ana ing antarané segara-segara ing gunung suci kang mulya; nanging dhèwèké bakal tekan pungkasané, lan ora ana wong siji waé kang bakal nulungi dhèwèké. Daniel 11:44, 45.

Para prawan mau punika sami nggoleki pekabaran ing kalih ayat sadèrèngipun punika. Pekabaran pepènget pungkasan ingkang kapethak segelipun ing wekdal pungkasan ing taun 1989, nalika, kados ingkang kaandharaken ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh, “negara-negara” ingkang makili tilas Uni Sovyèt kasapu déning kapausan lan Amérika Sarékat, ngenali munggah lan rubuhipun kapausan ingkang pungkasan. Ing kalih ayat

punika, sawijing pekabaran ingkang dipunlambangaken déning sisih wétan lan lor ndadosaken murkanipun ratu sisih lor (sang paus), lan panganiaya pungkasan wiwit; lajeng punika dipunpungkasi ing ayat patang puluh lima nalika kapausan nandur “kémah-kémah” ingkang asalipun saking tembung Ibrani ingkang tegesipun “kémah,” (kémah punika lambang gréja), nanging punika “kémah” saking “kratonipun,” ingkang nggambaraken nagari. Papan ingkang dipunginakaken kanggé masang kémah ingkang nggambaraken gabungan gréja lan nagari punika, utawi kados déné ing Wahyu dipunwastani déning Yokanan, gambar kéwan punika, yaiku “ing antawisipun segara-segara,” ing wangun jamak. Para prawan ingkang éndah sami nggoleki pekabaran pepènget pungkasan ingkang dipunlambangaken wonten ing ayat patang puluh papat lan patang puluh lima saking Daniel pasal sewelas, lan ing ayat salajengipun Mikhaèl jumeneng lan mangsa kasempataning sih-rahmat katutup. Lan ing wekdal punika Amos 8:14 ngandika bilih para prawan ingkang éndah “bakal rubuh, lan ora bakal tangi manèh.”

Nalika para prawan ayu padha ngakoni awake minangka Adventis Dina Kaping Pitu, ing wektu kang padha nalika padha sujud marang reca kéwan galak mau, dening Yohanes padha dipratélakaké minangka wong-wong Yahudi kang ngaku yèn awake wong Yahudi, nanging dudu. Padha ngakoni yèn awake iku anak-anak Abraham, nanging satemené padha goroh.

Lah, Aku bakal ndadèkaké wong-wong saka pasamuwané Iblis, yaiku wong-wong kang padha ngaku awake wong Yahudi, nanging dudu, malah padha ngapusi; lah, Aku bakal ndadèkaké wong-wong mau teka lan sujud ana ing ngarepé sikilmu, sarta padha wanuh yèn Aku wis nresnani kowé. Wahyu 3:9.

Wong-wong mau wis nampani tandha kapapaan lan kanthi mangkono wis nampani wataké. Padha ngakoni yèn dhèwèké iku wong Yahudi, utawa padha ngakoni yèn dhèwèké iku Adventis sing netepi Sabat, nanging banjur padha nduwèni wataké paus, sing ana ing antarané prekara-prekara liyané lenggah “ing Padalemané Allah.” Padha ngakoni yèn dhèwèké iku Adventis, utawa padha ngakoni yèn dhèwèké ana ing padaleman Adventis, nanging dhèwèké ora luwih Adventis tinimbang paus iku wong Kristen.

Wong-wong kang padha mlayu mranan-mrene nggolèki “pangandikané Pangéran” iku dudu “wong-wong wicaksana” kang kasebut ana ing kitab Daniel—nanging padha katandhani minangka “prameswari-prameswari.” Cetha manawa wong-wong kang padha kesasar, kaliren, lan mati ngelak ana ing ayat-ayat iku ora “mangertos” “pangandikané Pangéran,” awit ing ayat-ayat iku padha nggolèki prakara iku mau. Pangandikané Pangéran kang kababar sawatara sadurungé mangsa sih-rahmat katutup iku yaiku Wahyu bab Gusti Yésus Kristus, lan para prawan bodho, ala, utawa “prameswari-prameswari endah” iku yaiku wong-wong kang ora mangertos bab tambahing kawruh saka kitab Daniel. Wong-wong mau ora kagungan lenga kang perlu kanggo nerusaké tumuju ing pawiwahan, kaya kang diwulangaké déning Matius.

“Paceklik” punika inggih pungkasaning mangsa panyuwunan sih-rahmat. “Para prawan” ing Amos ingkang sami ngupadi roti (Sabdanipun Allah) lan toya (Roh Suci) wonten ing

ayat-ayat punika, inggih punika “wong-wong duraka” ing Daniel ingkang boten “mangertos”. Para punika ugi “para prawan bodho” ing Matius ingkang sami ngupadi Roh Suci, ingkang bebarengan lumantar tigang paseksi negesiaken para tiyang ingkang nyadhari bilih kalodhanganipun kangge nyawisaken dhiri tumrap pahargyan panganten sampun kasilur, lan bilih piyambakipun boten gadhah busana kangge tindak dhateng pahargyan punika, amargi piyambakipun nampik “mirengaken” piweling mirunggan ingkang samenika nembe kabikak. Wiwit saking wekdal nalika piweling mirunggan punika kabikak, ngantos dumugi pungkasaning mangsa panyuwunan sih-rahmat, punika wekdaling pandhawuh pungkasan tumrap karahayon. Teka ing wekdal punika kanthi boten siyap ateges nyawisaken dhiri kangge mireng tembung-tembung, “Kasiyan telat!”

“Ana sawijining jagad kang padha mapan ana ing piala, ing panipuan lan kasasar, ana ing sangising wewayangane pati piyambak,—turun, turu. Sapa ta kang ngrasa lara nglaraniing jiwa kanggo nggugahaké wong-wong mau? Swara apa kang bisa nggayuh wong-wong mau? Pikiran kawula katuntun marang mangsa ngarep, nalika pratandha bakal kaparingaké. ‘Lah, Pangantèn Priya rawuh; metua sira arep nemoni Panjenengané.’ Nanging sawenèh bakal wis kélangan wektu kanggo olèh lenga guna ngisi manèh damare, lan kasep banget wong-wong mau bakal nemu yèn watak, kang dilambangaké déning lenga iku, ora bisa dipindhahaké marang wong liya.” *Review and Herald*, February 11, 1896.

Garis kenabian kang kawejang lumantar pasemon babagan sapuluh prawan migunakaké lenga minangka pralambang watak, nanging “lenga emas” lan “lenga suci” uga nglambangaké pawarta-pawarta saka “Rohing Allah.”

“Para kang katetepaké dadi wong-wong kapenuhan pangurapan, kang ngadeg ana ing ngarsané Gusti, Pangéraning sakabèhing bumi, nduwèni kalungguhan kang biyèn kaparingaké marang Iblis minangka kerub kang nutupi. Lumantar para makhluk suci kang ngubengi dhampar Panjenengané, Gusti njaga sesambungan kang tanpa pedhot karo para pedununging bumi. Lenga emas iku nglambangaké sih-rahmat kang nganggo kuwi Gusti Allah tansah nyukupi peltané para pracaya, supaya ora kelap-kelip banjur mati. Saupama dudu lenga suci iki kang diwutahaké saka swarga lumantar pawartos-pawartos saka Rohé Gusti Allah, piranti-piranti piala bakal nduwèni pangwasa kabèh tumrap manungsa.”

“Allah dipun siyiya menawi kita boten nampi pawartos-pawartos ingkang Panjenenganipun kirimaken dhateng kita. Mangkono kita nampik lenga emas ingkang badhe Panjenenganipun curahaken dhateng jiwa kita supados dipun aturaken dhateng tiyang-tiyang ingkang wonten ing pepeteng. Nalika swaranipun panggilan rawuh, ‘Lah, mampelai lanang rawuh; metua kowe kanggo nemoni Panjenengané,’ para ingkang boten sampun nampi lenga suci, ingkang boten ngugemi sih-rahmatipun Kristus wonten ing manahipun, badhe manggih, kados para prawan bodho, bilih piyambakipun boten siyap badhe pinanggih kaliyan Gustinipun. Ing salebeting piyambakipun piyambak, boten wonten kakiyatan kangge nggayuh lenga punika, lan gesangipun dados remuk. Nanging menawi Roh Suci Allah dipun suwun, menawi kita nyuwun kanthi temen, kados dene

Musa ngandika, ‘Tuduhna marang aku kamulyanPaduka,’ katresnanipun Allah badhe kacurahaken wonten ing manah kita. Lumantar pipa-pipa emas, lenga emas punika badhe dipun saluraken dhateng kita. ‘Dudu marga saka kakuwatan, lan dudu marga saka daya, nanging marga saka Roh-Ku, pangandikané Pangéran Gustining Sarwa Kawula.’ Kanthi nampi sorot-sorot padhang saking Srengéngé Kabeneran, para putranipun Allah madhangi minangka pepadhang ing donya.” Review and Herald, July 20, 1897.

Wong-wong kang padha mlaku “mrana-mréné” ing Amos nambah marang paseksen kang netepaké golongan Adventis Dina Kaping Pitu sing nampik tanggung jawabé kanggo “mangertèni” piwulang mirunggan saka kitab Wahyu kang kawukak segelé nalika “wektuné wus cedhak.”

“Saiki kita lagi urip ing mangsa kang banget mbebayani, lan aja ana siji waé saka kita kang kendhat anggoné ngupaya pepakèn tumrap rawuhipun Kristus. Aja nganti ana kang nuruti tuladha para prawan bodho, lan ngira yèn bakal aman ngentèni nganti wektu krisis tekan sadurungé oleh pepakèn watak supaya bisa jumeneng ing wektu iku. Bakal kasep banget anggoné nggolèki kabenerané Kristus nalika para tamu padha katimbali mlebu lan dipriksa. Saiki iki wektu kanggo ngagem kabenerané Kristus,—sandhangan manten kang bakal ndadèkaké kowé pantes lumebu ing pésta palakrama Sang Cempé. Ing pasemon iku, para prawan bodho digambaraké nyuwun lenga, nanging ora kasil tanpa manut panyuwuné. Iki minangka pralambang tumrap wong-wong kang durung nyepakaké awaké dhéwé kanthi ngembangaké watak supaya bisa jumeneng ing mangsa krisis. Kaya-kaya wong-wong mau lunga marang para tanggané lan matur, Wènèhana aku watakmu, manawa ora aku bakal tiwas. Wong-wong kang wicaksana ora bisa maringaké lengané marang lampu-lampu para prawan bodho kang murubé wis arep mati. Watak iku ora bisa dipindhahaké. Watak ora kena dituku utawa didol; watak kudu dioleh. Gusti wis maringi saben pribadi kalodhangan kanggo nggayuh watak kang bener lumantar jam-jam wektu pangadilan; nanging Panjenengané ora nyadhiyakaké dalan kang ndadèkaké siji manungsa bisa maringaké marang liyané watak kang wis dikembangaké liwat pengalaman-pengalaman kang abot, kanthi sinau piwulang saka Sang Guru Agung, supaya bisa ngetokaké kasabaran ana ing sajroning panggodha, lan ngleksanakaké pracaya supaya bisa mindhah gunung-gunung kamustahilan. Ora mungkin ngoperaké ambuning katresnan,—maringaké marang wong liya kalembutan, kaprigelan, lan katemenan. Ora mungkin tumrap siji manahing manungsa kanggo nuagaké katresnané Allah lan kamanungsan menyang manahing wong liya.”

“Nanging dinané bakal teka, lan wis caket marang kita, nalika saben tataran watak bakal kababar lumantar panggodha kang mligi. Wong-wong sing tetep setya marang asas, sing ngleksanani pracaya nganti tekan wekasan, iku bakal dadi wong-wong sing wis kabukten setya ana ing sangisoré ujian lan pacoban sajroning jam-jam sadurungé mangsa sih-rahmaté, lan wis mbentuk watak miturut pasemoné Kristus. Iku bakal dadi wong-wong sing wis nggulawenthah sesrawungan kang raket karo Kristus, sing, lumantar kawicaksanaan lan sih-rahmaté, dadi pandhèrèk kodrat ilahi. Nanging ora ana manungsa siji waé kang bisa maringi marang liyané pengabdianing ati lan sipat-sipat luhuring budi, sarta nyukupi kekurangane kanthi kakuwatan moral. Saben kita bisa

nindakake akèh tumrap siji lan sijiné kanthi maringi marang manungsa tuladha kang sarupa karo Kristus, mangkono mengaruhi wong-wong mau supaya padha sowan marang Kristus kanggo kabeneran kang tanpa iku wong-wong mau ora bisa madeg ana ing pangadilan. Manungsa kuduné kanthi pandonga nimbang prakara wigati babagan pambangunan watak, lan mbangun wataké miturut pola ilahi.” *The Youth’s Instructor*, January 16, 1896.